

Когато влѣзе въ тъмната стаичка и извади бюлетинитѣ, задъ гѣзи разноцвѣтни книжки му се стори да надничатъ по единъ чифтъ очи, които следѣха, нажде ще потегли ржката му. Струваше му се, че ако вземе една, другитѣ ще се развикатъ, и цѣлиятъ свѣтъ ще знае, за кого е гласувалъ.

Смути се, изби го потъ, ржката му се разтрепера, и той се забрави.

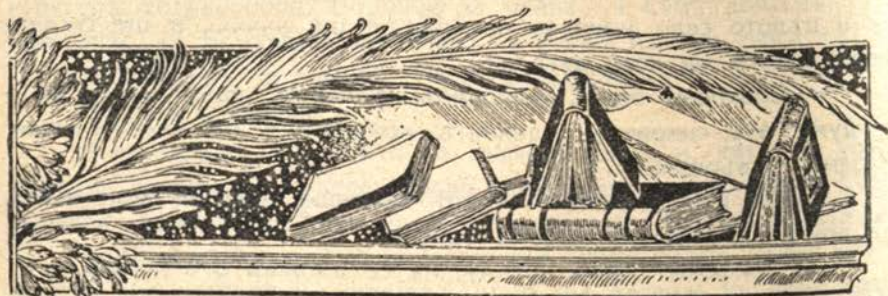
— Трифко! По-скоро, че и други чакатъ.

Гласътъ на председателя стресна бай Трифка, той сграби една отъ бюлетинитѣ, пхна я въ плика, залепи го и бързо изкочи.

— Дяволъ знае, кой се вмъкна въ този пликъ, — помисли си Трифко, когато председателятъ взе плика отъ ржката му.

А като излѣзе и си отдъхна облакчително, на задаванитѣ му въпроси всѣкому предпазливо отговаряше!

— За васъ, разбира се, че за васъ гласувахъ!

Велико движение.

(По Н. Рубакинъ).

Ново време. Наричатъ го време на откритията и на изобретенията въ областитѣ на разнитѣ науки и изкуства. То напълно заслужава това си название. Но съ още по-голѣмо право може да се нарече **време на разпространение** на науката и изкуствата срѣдъ народнитѣ маси.

Науката не само крачи напредъ, но намира все повече и повече пжтища и начини, за да проникне въ народа. Изобретенията и откритията не само че не оставатъ заключени въ кабинетитѣ на ученитѣ, въ лабораториитѣ и библиотекитѣ, но се стремятъ да станатъ достояние на милиони хора.

Хората на науката, като предни бойци на мисълта и знанията, като авангардъ на велика армия, дружно и бодро вървятъ напредъ, въ областта на непознатото и неизвестното. Вървятъ